

Sygn. akt I C 623/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 października 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, I Wydział Cywilny,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Bieńkowska-Kolarz

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Anna Zaporowska

po rozpoznaniu w dniu 16 października 2017 r., w O., na rozprawie,

sprawy z powództwa A. R., I. R.

przeciwko (...) Bank S. A. z siedzibą w W.

o zapłatę

I zasądza od pozwanego (...) Bank S. A. z siedzibą w W. solidarnie na rzecz powodów A. R. i I. R. kwotę 593,81 zł (pięćset dziewięćdziesiąt trzy 81/100) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 296,58 zł za okres od dnia 8 stycznia 2017 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 297,23 zł za okres od dnia 8 lutego 2017 r. do dnia zapłaty;

II w pozostałym zakresie oddala powództwo;

III wskazuje, iż koszty postępowania strony ponoszą we własnym zakresie.

SSR Joanna Bieńkowska-Kolarz

Sygn. akt I C 623/17

UZASADNIENIE

Powodowie A. R. i I. R. reprezentowani przez pełnomocnika wnieśli o zapłatę przez pozwanego (...) Bank S.A. z siedzibą w W. kwoty 593,81 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 296,58 zł za okres od dnia 8 stycznia 2017 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 297,23 zł za okres od dnia 8 lutego 2017 r. do dnia zapłaty, a także o zasądzenie na rzecz powodów przysługujących powtarzających się świadczeń z tytułu rat odsetkowych do kredytu „Rodzina na swoim” płatnych do 7 dnia każdego miesiąca wraz z ustawowymi odsetkami w przypadku uchybienia terminowi płatności. Ponadto pełnomocnik wniósł o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pełn. powodów wskazał, że strony zawarły umowy kredytu i pożyczki nr DK/KR-H.- (...), z których środki były w całości przeznaczone na zakup lokalu mieszkalnego wskazanego w umowie. Powodowie pożyczkę w kwocie 7.332,91 spłacili, zaś raty kredytu spłacali zgodnie z harmonogramem spłat. Do kredytu zostały przyznane dopłaty na podstawie programu „Rodzina na swoim”, którego zasady przyznania wskazane zostały w ustawie z dnia 8 września 2006 r. o finansowym wsparciu rodzin i innych osób w nabywaniu własnego mieszkania.

Pozwany na skutek przyjęcia w dniu 19 grudnia 2016 r. przez I. R., darowizny nieruchomości, poinformował powodów, że utracili prawo do dopłat z tytułu programu „Rodzina na swoim”.

Powodowie nie zgadzają się z taką interpretacją przepisów ustawy twierdząc, że na moment składania wniosku kredytowego obowiązywał inny stan prawny, który mimo otrzymania darowizny, daje im prawo do środków

finansowych ze w/w ustawy. Ponadto ich zdaniem umowa została zawarta w dniu 22 sierpnia 2011 r., a nowe przepisy weszły w życie z dniem 1 września 2011 r.

(pozew k. 2-4)

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pełn. pozwanego wskazał, że strony zawarły umowę w dniu 1 września 2011 r., zaś nowe brzemienne ustawy o finansowym wsparciu (...) weszły w życie 31 sierpnia 2011 r. i objęły powodów, albowiem podpisali już umowę, nie są zaś na etapie wnioskowania o kredyt, przez co przepis ten nie znajduje do nich zastosowania.

(odpowiedź na pozew k. 33-36)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powodowie złożyli wniosek o kredyt hipoteczny dofinansowywany z programu „Rodzina na swoim” w dniu 11 lipca 2011 r.

(wniosek k. 44-61)

W dniu 1 września 2011 r. strony podpisały sporządzoną przez pozwanego umowę. W nagłówku tej umowy wskazane jest, że strony w dniu 22 sierpnia 2011 r. zawierają umowę o kredyt hipoteczny, w którym przyznaje się też powodom prawo do korzystania z dopłat do odsetek - §6 ust. 1 i 2 a, b, c umowy.

(umowa k. 9-16)

§6 ust. 2 umowy jest tożsamy z zapisem art. 9 ust. 1-3 ustawy z dnia 8 września 2006 r. o finansowym wsparciu rodzin i innych osób w nabywaniu własnego mieszkania (Dz. U. Nr 183, poz. 1354 z 2006 r.) w brzmieniu obowiązującym na moment składania wniosku i sporządzania umowy kredytowej.

(bezsporne)

Powódka w grudniu 2016 r. przyjęła darowiznę nieruchomości o czym poinformowała pozwanego.

(bezsporne)

W odpowiedzi na powyższe pozwany poinformował powodów, że z tym dniem utracili prawo do korzystania z dopłat do odsetek z kredytu stosownie do umowy kredytowej nr (...) i przedłożył harmonogram spłat kredytu wraz z odsetkami na rok 2017 r. obejmującym raty kapitałowe wraz z odsetkami.

(pismo k.17-18)

Sąd zważył, co następuje:

Roszczenie zasługiwało na uwzględnienie co do zasady.

Materiał dowodowy w przedmiotowej sprawie nie był sporny, a Sąd dokonywał ustaleń na podstawie przedłożonych i niekwestionowanych, co do treści, dokumentów prywatnych.

Spór stron opierał się na interpretacji ustawy z dnia 8 września 2006r. o finansowym wsparciu rodzin i innych osób w nabywaniu własnego mieszkania (Dz. U. Nr 183, poz. 1354 z 2006 r.) oraz zastosowaniu przepisów zmieniających tą ustawę z dniem 31 sierpnia 2011 r. (ustawa z dnia 15 lipca 2011 r. o zmianie ustawy o finansowym wsparciu rodzin i innych osób w nabywaniu własnego mieszkania oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 168, poz. 1006 z dnia 15 sierpnia 2011r.)

Art. 9. ust. 1 w/w ustawy w brzmieniu pierwotnym i obowiązującym na moment składania wniosku i sporządzenia umowy między stronami stanowi, że dopłaty stosuje się przez okres 8 lat od dnia pierwszej spłaty odsetek, o których mowa w art. 7 ust. 1. Ust. 2 stanowi, że dopłata jest przekazywana instytucji ustawowo upoważnionej do udzielania kredytów każdorazowo po spłaceniu przez kredytobiorców całości należnej raty kapitałowej oraz odsetek, o których mowa w art. 7 ust. 1, zaś ust. 3 wskazuje, że zaprzestaje się stosowania dopłat w przypadku postawienia wierzytelności wynikającej z umowy kredytu preferencyjnego w stan natychmiastowej wymagalności.

W ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie właśnie ta treść przepisu winna mieć zastosowanie wobec powodów.

Wynika to z art. 4 przepisów wprowadzających zmiany, który stanowi, że do wniosków o kredyt preferencyjny złożonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy ustawy, o której mowa w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym.

O zastosowaniu odpowiednich przepisów decyduje więc moment złożenia wniosku o przyznanie kredytu.

Tym samym nie może być mowy o zastosowaniu przepisów ustawy obowiązujących od 31 sierpnia 2011 r.

W ustawie w jej pierwotnym brzmieniu wielokrotnie zachodzi rozróżnienie na moment złożenia wniosku o przyznanie kredytu i zawarcie umowy kredytowej i zdaniem Sądu tylko utrzymanie tego rozróżnienia stanowi racjonalną interpretację w/w ustawy.

Jakkolwiek niewątpliwie zmiany wprowadzone ustawą z dnia 15 lipca 2011 r. miały za zadanie uniemożliwić osobom, które otrzymają darowiznę „utrzymanie dopłat do odsetek” to nie można tak obowiązujących przepisów stosować rozszerzająco i wbrew zapisowi przepisów wprowadzających zmiany.

Skoro w art. 4 ustawy z dnia 15 lipca 2011 r. mowa o chwili złożenia wniosku to właśnie ten moment winien mieć znaczenie decydujące.

W tym zakresie bez znaczenia jest interpretacja Ministra Infrastruktury i Budownictwa, na którą powołuje się pozwany, albowiem stoi ona w sprzeczności z literalnym brzmieniem w/w przepisów ustawy.

Powodowie złożyli wniosek o przyznanie kredytu preferencyjnego w dniu 11 lipca 2011 r., a pozwany przygotował umowę, w którym bezpośrednio zawarł zapisy art. 9 ust. 1-3 ustawy w brzmieniu pierwotnym w dniu 22 sierpnia 2011 r.

Taką też umowę, zawierającą w §6 zapisy z w/w przepisów, podpisały obie strony w dniu 1 września 2011 r.

Powodowie wywiązują się z zawartej z pozwanym umowy, dokonując terminowych wpłat poszczególnych rat kredytu wraz z odsetkami wskazanymi przez pozwanego i robią tak także po wstrzymaniu dopłat przez pozwanego od stycznia 2017r.

W ten sposób zapłacili dwie raty kredytowe wymagalne w styczniu 2017 r. i lutym 2017 r.

W ocenie Sądu pozwany winien zwrócić powodom w/w środki finansowe tj. kwotę 296,58 zł za styczeń 2017 r. i kwotę 297,23 zł za luty 2017 r. Dlatego też na podstawie art. 405 k.c. w zw. z w/w przepisami Sąd orzekł jak w pkt I wyroku.

Jednocześnie Sąd oddalił roszczenie powodów o zasądzenie na ich rzecz przysługujących świadczeń od pozwanego, albowiem nie zostały one sprecyzowane w takim zakresie, by można je było określić w sposób bezsporny i jednoznaczny. Wskazać też należy, że powodowie uzyskując orzeczenie co do zasad obowiązującej strony umowy, będą mogli dochodzić dalszych sprecyzowanych już należności na bieżąco.

Mając to na uwadze na podstawie art. 321§1 k.p.c. a contrario Sąd orzekł jak w pkt II sentencji.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art.100 k.p.c. uznając, że jakkolwiek powodowie przegrali proces o dochodzenie należności w zakresie pkt II wyroku, jednakże nie powinni ponosić tego konsekwencji zważywszy, że pozwany –

instytucja bankowa odmówił wyliczenia dalszych należnych rat, bądź podania jasnego i pewnego sposobu naliczenia odsetek.

SSR Joanna Bieńkowska-Kolarz